

Norbert Novosád

PIESOCĚNÝ GAMBIT'

Norbert Novosád

PIESOČNÝ GAMBIT

Norbert Novosád
PIESOČNÝ GAMBIT

Redakcia a korektúry: Natália Rondziková

Norbert Novosád © 2020
Cover © Norbert Novosád, 2020
Typography © Norbert Novosád, 2020
All rights reserved

ISBN 978-80-570-2470-5 (pdf)
ISBN 978-80-570-2471-2 (epub)
ISBN 978-80-570-2472-9 (mobi)

PROLÓG

Taxík, do ktorého som nastúpil na bruselskom letisku Zaventem, ma vyhodil priamo pred centrálou NATO. Otvorili ju len nedávno, no zatiaľ ešte nebola úplne dokončená. Aliančné špičky však tlačili na urýchlené sťahovanie dovedy, než ho nepretlačili. Momentálne tu sídlila už dobrá polovica sekcií obrovského vojenského molochu. A jednu z nich som sa práve chystal navštíviť.

Ešte než som vošiel, zapálil som si cigaretu, lebo vo vnútri by ma za pár šlukov určite bez výstrahy zastrelili. Z nekompromisných pohľadov dvoch seržantov stojacich v pozore pred vchodom som však mal pocit, že to urobia aj tu. Napadlo mi, či náhodou nezakázali nikotínové pukušenie v celom areáli, no ignoroval som ich a pokojne dofajčil. Popolník som samozrejme nikde nevidel, a tak som ohorok zahasil špičkou topánky priamo na chodníku, za čo som si vyslúžil našťvané zasalutovanie, keď som vchádzal do dverí. Možno mali za úlohu dbať na dodržiavanie poriadku, ale moja uniforma vravela, že som major a reťazec velenia je raz reťazec velenia. Hlavne ak máte na ramene našitý znak špeciálnych jednotiek.

Pôdorys centrály mal pripomínať prsty zopnutých rúk, no zo zeme to tak nevyzeralo. A mal som pocit, že ani zo vzduchu. Určite to nesymbolizovalo aliančnú jednotu (v tej dobe už značne naštrbenú), ako si to vysnívali miestni papaláši a tvorcovia tohto paškvilu. Celá táto architektonická ozruta mi pripadala skôr ako

klasický office park, v ktorom sídli pár bánk, nejaká IT firma a centrálny sklad celosvetovo pôsobiaceho e-shopu.

Na hlavnej recepcii som sa preukázal potrebnými dokumentmi a depešami, aby ma pustili do prísne zabezpečeného komplexu. Najprv som však musel prejsť nudnými a zdĺhavými bezpečnostnými kontrolami, na ktoré som si nikdy nezvykol, aj keď som nepopieral, že sú potrebné.

Širokou hlavnou chodbou, ktorá spájala všetkých osem krídel budovy, a nazývali ju vznešeným gréckym slovom agora, som sa dostal k tomu tretiemu. Nastúpil som do výťahu, ktorý opustilo niekoľko miestnych pracovníkov a z ponuky tlačidiel som zvolil trojku. Pamätalo sa to ľahko – tretie krídlo, tretie poschodie.

Výťah ma vyplul do otvoreného kancelárskeho priestoru, kde tabuľa vo všetkých jazykoch vojenského paktu oznamovala, že ide o sekretariát. Asistentiek tam bolo zo dvadsať, nuž som sa prihovoral mladej žene okolo tridsiatky, ktorá okupovala stôl najbližšie pri výťahu. Práve telefonovala, tak som chvíľu počkal.

„Prajete si?“ opýtala sa v angličtine, ktorá tu bola dorozumievacím jazykom.

„Major Fedde Reynders,“ predstavil som sa aj hodnosťou, i keď úplne zbytočne, lebo povinnosťou civilného personálu bolo poznať hodnostné označenie všetkých členských armád. „Mám schôdzku s generálom Steichenom.“

Vytukala moje meno do klávesnice, chvíľu počkala, kým program potvrdí, že som ohlásený a potom nepatrne pokývala hlavou. „Tretie dvere vľavo,“ ukázala prstom a zdvihla slúchadlo telefónu. Než som došiel ku kancelárii, začul som, ako ma ohlasuje.

Generál americkej námornej pechoty Thomas Steichen, ktorý v NATO zodpovedal za špeciálne operácie, bol všetko, iba nie byrokrat. Ako čerstvý absolvent West Pointu sa v hodnosti nadporučíka zúčastnil prvej vojny v zálive a na začiatku tej druhej už velil divízii. Po obvineniach z mučenia zajatcov ho Pentagon

stiahol z aktívnej služby a posadil na teplé bruselské miestečko s príjemne znejúcim názvom koordinátor medzirezortnej spolupráce. Bola to len pekná bájka pre médiá, lebo v skutočnosti prevzal velenie špeciálnych jednotiek, ktoré pôsobili v tyle nepriateľa.

Vstúpil som bez zaklopania.

„Generál,“ mierne som kývol hlavou.

„Posad' sa, Fedde,“ vyzval ma Steichen bez zbytočných formalít a ukázal na jednu z dvoch prázdnych stoličiek pred jeho pracovným stolom.

Kanceláriu mal síce veľkú až-až, ako sa na šéfa dost' významného oddelenia patrí, no zariadenú skromne aj na pomery profesionálneho vojaka zoceleného bojom v prvej línii. Stôl, dve skrinky (menšia a väčšia), dve stoličky a obligátny, no nevel'ký trezor na tajné dokumenty. Strohú atmosféru narúšal len kvet pripomínajúci malú palmu v rohu pri dverách. Raz mi prezradil, že to bol dar od manželky, aby mu kancelária dýchala. Jediným luxusnejším kusom nábytku bolo kožené kreslo, v ktorom trónil ako pán sveta.

Zatiaľ čo som sa usádzal, dopisoval čosi na malom laptope, ktorý bol jedinou vecou položenou na stole. Bol to bezmenný stroj, ktorý pre vysokých dôstojníkov amerických ozbrojených zložiek vyrábala bezmenná firma. Ich vlastná, ktorá cez biele kone a utajené finančné tunely podliehala priamo najvyššiemu veleniu v Pentagone. Softvér týchto počítačov bol nepreniknuteľný a riešili sa cezeň tie najtajnejšie operácie.

Generál dokončil začatú prácu a zaklapol notebook. Pohodlne sa oprel v kresle, zopol prsty do pôdorysu budovy, v ktorej sme sa nachádzali a uprene sa zadíval do steny. Ako som ho pozoroval, uvedomil som si, že je ho na pohodlný bruselský život škoda. S jeho figúrou a mozgom by i v jeho veku, aj keď mu tiahlo na šesťdesiatku, mohol pokojne robiť to, čo ja.

„Momentálnu situáciu ti popisovať nebudem,“ prebral sa z tranzu. „Realitu poznáš.“

Prikývol som. Aliancia na tom bola horšie ako po vystúpení Francúzska z jej vojenských štruktúr, čo bola história taká stará, že sa na ňu už takmer zabudlo. NATO momentálne prežívalo krízu, ktorá sa pokojne mohla skončiť jeho rozpadom. Ostatné scenáre boli iba svetlejšími odtieňmi čiernej.

„Toto je s najväčšou pravdepodobnosťou posledná úloha, ktorou ťa poverujem,“ pokračoval generál. „Ako iste vieš, v Štátoch sa blížia prezidentské voľby a terajší prezident kandidatúru odmietol. Síce si odkrúca iba prvé volebné obdobie, no pri jeho popularite by nemal najmenšiu šancu.“

„Posledné roky politiku veľmi nesledujem,“ utrúsil som.

„Mal by si začať, lebo najdôležitejším bodom oboch hlavných kandidátov je vystúpenie z NATO. A čo je najhoršie, obom by to prešlo.“

„O tom predsa nemôže rozhodnúť Biely dom. Čo Kongres?“

„Kongres-nekongres, tlak prichádza zo všetkých strán a je neuveriteľne silný. Banky, zbrojný priemysel, veľké výrobné podniky. Dokonca ulica je na ich strane, už aj obyčajní ľudia majú dost výdavkov na obranu niekoho, koho ani nepoznajú, a do koho im vlastne ani nič nie je. Všetci sa zhodnú, že Amerika pridľho dotovala zahraničie – riešte si svoje problémy sami. James Monroe vstáva z hrobu, oprašuje nohavice od hlíny a snaží sa opäť usadiť v oválnej pracovni aj so svojou dávno zabudnutou doktrínou.“

Svojím spôsobom som mal s týmto postojom pochopenie. Výdaje Spojených štátov na vlastnú obranu boli už tak dost vysoké a ešte prispievali na spojencov v Európe. Hlavne na tých, ktorí sa roky zdráhali platiť aj to, čo im prikazovali zmluvné záväzky. Na druhej strane si za to Aliancia mohla sama bezhlavým rozširovaním svojich hraníc i za cenu, že nové členské štáty na to nemali peniaze a ich vnútropolitická situácia sa dala považovať

za prinajmenšom nestabilnú. Rozhodovanie však nebolo v mojej kompetencii, bol som pešiak, ktorý plnil a doteraz plní rozkazy.

„Snáď odo mňa nechcete, aby som vyriešil americké voľby?“ naznačil som palcom a ukazovákom strel'bu.

Steichen sa zasmial. „Ale kdeže, nie sme mafia. Jedná sa o niečo úplne iné.“ Usalašil sa pohodlnejšie v kresle a oprel lakte o stôl. „Navonok sa tvárime jednotne a takto sa to prezentuje v médiách. Nepriateľ však nespí a určite nie je hlupák. Došlo k narušeniu,“ šepol, akoby aj steny mali uši.

„Nie je to skôr práca pre kontrarozvedku?“

„Kontrarozvedka na tom dávno pracuje. Práve oni zistili tajné presuny ľudí a materiálu v rámci členských štátov tu v Európe. Už sa dokonca zatýkalo, no šlo iba o malé ryby, ktoré nevedeli takmer nič. Analytici z výpovedí usúdili, že sa na nich napojil zahraničný nepriateľ, ktorý si buduje hniezdo priamo nám pod nosom a evidentne má slúžiť k diverznej činnosti.“

„Čo sa žiada odo mňa?“ opýtal som sa.

Generál vytiahol zo zásuvky mapu a rozložil ju na stole. Bola síce veľká a prevísala cez okraje, no v prijateľnej mierke s podrobným značením vojenských objektov jednotlivých štátov. Steichen bol stará škola, digitálnym mapám neveril natoľko, aby sa vzdal osvedčeného papiera.

Postavil som sa vedľa neho, aby sme mapu študovali z rovnakého uhla. Zaboril prst skoro až k východnej hranici aliancie a urobil ním kruh s reálnym priemerom zhruba sto kilometrov.

„Všetky stopy vedú do tejto oblasti,“ pozrel sa na mňa, no jeho oči sa hneď vrátili späť k mape. „Mŕtve schránky budeš mať tu, tu a tu,“ bodol trikrát do miest vo vnútri imaginárneho kruhu. „Označené budú ako obvykle, no kvôli úplnému utajeniu si v tom tentokrát sám.“

Kývnutím som naznačil, že rozumiem. „Ciel?“

„Úplná eliminácia.“

V hlave mi trešťalo, ako keby kostolný zvon odbíjal poludnie. Bola to vlastne jediná časť tela, ktorú som si cítil. Snažil som sa pohnúť rukami a nohami, no nešlo to. Až po chvíli som si uvedomil jemný tlak na chrbte, a to znamenalo, že ležím a aspoň hornú polovicu tela nemám ochrnutú. Ako som sa vlastne dostal do horizontálnej polohy, to mojej pamäti zatiaľ unikalo.

Spočiatku som bol slepý ako krt, no pomaly sa mi vracal zrak. Videl som síce len hmlisto, no konečne som zaregistroval obrysy svojej zdvihnutej ruky. Ako som po nej prešiel zakaleným zrakom, mozog pochopil, že mám boľavé celé telo, nie len hlavu.

Pokrčil som ruky v laktóch a pokúsil sa nadvihnúť, no zrútil som sa späť. Telo mi preťala ostrá bolesť, dych sa mi zrýchlil, zahmlený svet sa mi rozkrútil ako reťazový kolotoč. Mal som pocit, že čochvíľa omdliem, keď sa môj pohľad zastavil na prudkom svetelnom bode, v ktorom sa objavila čierna postava.

Sadla si vedľa mňa. Drevo jemne zapraskalo pod novým náporom váhy.

„Pssst,“ zaznel ženský hlas. Jemná ruka sa mi dotkla hrude – asi išlo o dievča. Čosi ešte dodala, no tej reči som vôbec nerozumel.

Kam som sa to, kurva, dostal?

„Kto si?“ opýtal som sa v nádeji, že mi porozumie a pokúsil som sa opäť zdvihnúť aspoň na lakte. Namiesto odpovede ma potľapkala po hrudi. Pochopil som, že mám ostať ležať.

Dlaňou mi prešla pod hlavu a nadvihla ju. Na perách som pocítil oválny okraj hlinenej nádoby. Zrak mi stále neslúžil ako mal, tak som iba hádal. Spočiatku som si myslel, že dostanem vodu, čo bolo mojím zbožným priáním, lebo som umieral smädom, no v ústach sa mi rozlialo príjemné teplo, chuťovo medzi slepa-

čím vývarom a bylinkovým čajom. Dievča čosi povedalo povzbudivým tónom, a tak som si uchlípol poriadny dúšok. Jemnými pohybmi misky mi naznačila, aby som pokračoval. Neostávalo iné, ako vypiť celý obsah.

Položila mi hlavu späť na posteľ, niečo povedala a ja som ešte začul charakteristické zapraskanie postele. Okamžite po tom som upadol do hlbokého bezsenného spánku.

***

Aj keď ma náhla schopnosť vidieť ostro a farebne oslepila a prekvapila, prebudenie bolo určite príjemnejšie ako naposledy, lebo kostolník sa mi z hlavy odsťahoval aj so zvonom. Zívól som, vyskočil z postele a urobil testovací drep. Všetko vyzeralo byť v poriadku. Spánok mi vskutku prospel.

Konečne som mohol preskúmať miesto, kde som sa ocitol a bohvie ako dlho nečinne povaloval. Aj keď do miestnosti prenikalo iba málo svetla cez medzery medzi zárubňou a závesom, ktorý slúžil miesto dverí, nebola tam až taká tma. V malej kutici bola okrem mňa iba posteľ, ktorej som týmto menom až priveľmi lichotil, keďže šlo iba o pár dohromady pozbíjaných polien a dosák a úlohu matrace prevzala uležaná slama. Vedľa jednej z nôh stála jednoduchá hlinená miska, z ktorej sa mi dala napíť neznáma dievčina. Bolo zbytočné naďalej otáľať medzi štyrmi, ako vyhňa rozpálenými stenami.

Odhrnul som záves a okamžite som pevne stisol viečka. Mal som pocit, že ostré slnečné lúče majú v úmysle vypáliť mi do hlavy dve prázdne diery. Po chvíli som si však zvykol a oči pomaly otvoril. Vykročil som von.

Ak som mal pocit, že vnútri panovalo peklo, tak naproti pobytu vonku šlo len o očistec. Slnko smažilo a suchý vzduch sa ani nepohol. Kam oko dohliadlo bol piesok, iba okolo mňa stálo zo-

pár hlinených chyží, ktoré v kruhu vytvárali akési námestie. V jeho strede sa vynímala jednoduchá vahadlová studňa, patrón života tejto maličkkej osady.

Zrazu som pocítil nesmierny smäd. Podišiel som k volnému koncu vahadla, položenému na zemi a kožený vak na jeho druhom konci som ponoril do diery ohraničenej asi meter vysokou okrúhlou kamennou stenou. Člupnutie vedra mi spôsobilo priam detskú radosť, a keď som ho naplnené vytiahol, okamžite som sa poriadne napil. Zvyšok vody som si vylial na hlavu, aby som aspoň trochu ulávil telu zmáhanému neskutočnou páľavou.

Mal som v pláne procedúru zopakovať, keď sa z domov začali opatrne vynárať ich obyvatelia. Nechcel som, aby si mysleli, že im tú vodu kradnem. Ešte ma nedajbože začnú lynčovať. Oni však len postávali na prahoch a zvedavo si ma prezerali. Vlastne žiadne prahy nemali, podlahu vo vnútri, tak ako všade vôkol, tvoril piesok. Moderná bezbariérová osada, ktorá by v tomto smere splnila aj tie najprísnejšie byrokratické požiadavky.

Jeden z nich sa osmelil a vykročil ku mne. Bol to nízky starší muž, ktorého farba pokožky naznačovala, že na priamom slnku prežil celý život. Nehostinná krajina a všadeprítomný piesok mu do tváre vryli hlboké vrásky, s ktorými by si nezadalo ani vyschnuté riečište. Usmieval sa, a to znamenalo, že miestni nemajú nepriateľské úmysly. Cítil som sa síce omnoho lepšie ako pred hlbokým spánkom, no na celú dedinu som si holými rukami ešte netrúfal.

„Zdravím,“ zamával som, keď sa zastavil asi tak meter predomnou.

Niečo zablábotal, položil si dlaň na hrud' a mierne sa uklonil. Pochopil som, že mi odpovedá na pozdrav. Prekliata hatmatilka! Profesionálny život ma zavial do rôznych kútov sveta, no na takúto

reč som si nespomínal. Zdá sa, že si pokecáme len „rukami-
nohami“.

Starý mi to hneď potvrdil. Spojil prsty pravej ruky do jedného bodu a prikladal si ich k ústam. Pozýva ma niečo si zajesť? Druhou rukou ma chytil za lakeť a ťahal ma k najväčšiemu stavaniu osady. Neostávalo mi, než sa podriaadiť jeho vôli. Ostatní nás ako na povel nasledovali.

Ako sa neskôr ukázalo, veľká chatrč slúžila ako radnica a kultúrny dom v jednom. Vošli sa sem všetci obyvatelia, ktorí predtým stáli vonku a sledovali moju debatu so starcom. Alebo skôr výmenu gest, pretože slovne sme si nerozumeli ani za mak. Na moje veľké prekvapenie bolo vo vnútri o dosť príjemnejšie. Neskôr som si všimol dômyselne rozostavené diery v stene, ktoré som spočiatku pripisoval iba nízkej úrovni stavebníctva v týchto končinách. Otvory však zabezpečovali cirkuláciu vzduchu v miestnosti, a to aj vtedy, keď vonku panovalo bezvetrie. Akási primitívna klimatizácia.

Moje predstavy o prestretej tabuli sa ukázali tak trochu ako utopické. Jedlo síce bolo naložené na táckach a tanieroch, no tie ležali iba na zemi, ktorá však prekypovala hojnosťou. O stoloch a stoličkách som si mohol nechať akurát tak zdať.

Starý sa posadil ako prvý a posunkami ma vyzval, aby som zaujal miesto vedľa neho. Až potom si posadali ostatní, čo ma presvedčilo o tom, že nebol ani tak odvážny, ako že je tu šéfom. Potľapkal ma po chrbte a naznačil, nech sa ponúknem. Mal som ukrutný hlad, tak som nezaváhal. Hneď po mne sa do hodovania pustili aj ostatní. Jedli sme rukami.

Pokrmu, ktoré som postupne ochutnával, som nepoznal. O vzhľad ani tak nešlo, dusené mäso vyzerá ako dusené mäso všade rovnako, no chute mi boli cudzie. Exotické, no nie zlé.

Po celú dobu starý čosi rozprával a ústa sa mu nezatvorili, ani keď ich mal naduté sústom. Sledoval som ho pohľadom a zo

slušnosti prikyvoval, že chápem, aj keď som nerozumel ani slovo. Sem-tam som hodil očkom po miestnosti, aby som si prezrel i ostatných, no tí si nás vôbec nevšimli. Plne sa sústredili na hostinu pred nimi a vlastné rozhovory. Bavili sa dobre. Až neskôr som si všimol, že všetci hodovníci boli chlapi. Žeby pánsky klub?

Starý asi zbadal môj udivený pohľad a začal ma znova ponúkať do jedla. Bol som však plný a mal som pocit, že čochvíľa prasknem. Naznačil som mu, že mám dosť a on sa iba chápavo usmial. Nato dva razy tleskol a chlapi prestali jesť. Tí, ktorí ešte v rukách držali jedlo, položili ho späť na tanier. Nevyzerali však, že by im to prekážalo. Asi to bol miestny obyčaj, že ak doje hlava dediny alebo hosť, dojedli všetci.

Ďalšie dve tlesknutia, ťažký kožený záves vo dverách sa odhrnul a vpustil do šerej miestnosti prílišnú záplavu svetla. Dovnútra vpadli ženy a postupne poodnášali všetky tácky a taniere. Keď odišla posledná, záves ostal naďalej odhrnutý. O chvíľu však boli ženy späť a miesto jedla na pieskovú podlahu poukladali hlinené džbánky rôznych veľkostí a určite zaujímavého obsahu. Len teraz začínala tá pravá zábava.

Keď ženy priniesli poháre, chlapi siahli po džbánoch podľa chuti a naliali si. Nikto nepriložil čašu k ústam, kým starec tú svoju nepozdvihol k prípitku. Povedal niečo, čo mi vyznelo ako „na zdravie“ a napil sa. Po ňom to zopakovalo i osadenstvo a do siene sa vrátila vrava.

„Tak na vaše,“ ťukol som svojím pohárom o pohár šéfa osady. Prekvapene na mňa pozrel, pravdepodobne to nepatrilo k miestnemu folklóru, no ťuknutie pohárom mi oplatil. Asi si nový zvyk obľúbil.

„Sumak,“ pichol si ukazovákom do prs a napil sa.

Aj keď som pochyboval, že by som ohrozil svoju misiu, predsa len som pracoval v utajení, tak mi prišlo normálne neprehrádzať

mu svoje pravé meno a hodnosť. Aspoň dokiaľ nebudem mať istotu, že môžem týmto ľuďom veriť.

„Rantafan,“ strelil som len tak na slepo. Ani neviem, ako mi to meno napadlo. Ak to vôbec meno bolo.

KAPITOLA I

Karo vložil tetivu do drážky šípu a natiahol ju. Lučisko zapras-kalo, akoby si niekto pomaly sadal do ratanového kresla. Chvíľu vyčkával, kým sa mu trochu neupokojia ruky roztrasené počia-točnou námahou, a potom zadržal dych. Tetiva zadrnčala a zaru-čanie koristi znamenalo, že svištiaci posol smrti našiel svoj cieľ.

„Výborne, chlapče,“ potľapkal som nervózneho Kara po pleci. „Učíš sa rýchlo. Bude z teba vynikajúci lovec.“

Oči sa mu rozšírili obrovskou úľavou a nefalšovanou radosťou. A mal na to dôvod. Od týchto zručností závisela jeho budúcnosť. Tým že prekole srdce koristi šípom, získa srdce dievčaťa, po kto-rom túži. Je to síce opätovaná láska, no žiaden otec nedá svoju dcéru nemehlu, čo neživí rodinu.

„Pod', ešte nás čaká kopec práce,“ vyzval som ho a vstal som z vysokej trávy.

Zviera podobné jeleňovi, no o čosi huňatejšie a s menším pa-rožím, ležalo iba pár metrov od miesta, kde sa ešte pred smrťou pokojne páslo. Karo ho trafil presne a so šípom v srdci dokázalo urobiť iba niekoľko krátkych skokov. Vytrhol som šíp z bezvlád-neho tela, otreľ krv do nohavíc a zastrčil som ho späť Karovi do tulca. Kývnutím som naznačil, aby pokračoval. Nebol nadšený, no aj to k tomu patrí. Mäso sa na tanier nedostane zázrakom, niekto ho musí spracovať od výstrelu až k sústu. Klakol si k mŕt-veму zvieraťu, vytiahol loveckú dýku a vrazil ju do krčnej tepny.

Silný prúd krvi farby kvalitného vína mu vystrekol na nohavice, a tak sa mierne odsunul.

„Pravý lovec sa krvi nebojí, Karo,“ napomenul som ho a klákol si k nemu. Nabral som tečúcu krv do dlaní a naraz som ju vypil.

Chlapec na mňa prekvapene zazeral a ani nemukol, keď som mu dvoma prstami na oboch lícach vytvoril vojnové zafarbenie. Ešte vtáčie perá do vlasov a bol by z neho Sediaci býk v pubertálnych rokoch.

„Krv zabitej koristi dodáva lovcovi silu a odvalu. Skús,“ ponúkol som mu dúšok zo svojich opäť plných dlaní.

Trochu váhal, no nakoniec sa napil. Tvár sa mu skrivila netajeným odporom, no dopil až do dna. Trochu som sa bál, aby nevyprázdnil obsah žalúdka rovno na mňa, no bohaté raňajky, ktoré sme si dopriali, v sebe udržal.

„Vyvrhni ho, nech ho odnesieme do tábora. Musíme dnes všetko zbalit', zajtra za úsvitu vyrážame späť do osady.“

„Ešte by som tu ostal,“ poťažoval si.

„Viem, Karo, ale ešte budeš mať dosť príležitostí na to, aby si sa naučil loveckému majstrovstvu. A Asa ti predsa neutečie. Nevieš, komu inému by ju asi tak Sumak dal za ženu?“ zasmial som sa. „Tak do toho,“ popohlnal som ho do práce a podal mu svoj vojenský nôž. Ich dýky neboli zlé, no s kvalitou tej mojej sa nemohli porovnávať. Beztak po dvoch týždňoch lovu si môj nôž ako jediný zachoval pôvodnú ostrosť.

***

Oheň ešte viac prihrieval pálenku, ktorej sila sa mi rozliala do celého tela. Bolo to vcelku príjemné, no ráno budem určite ľutovať, že som sa ostatnými nechal stiahnuť do jednej z ich častých bohapustých pitiek. Zatiaľ sme sedeli iba my, starší, mladíci ešte v korunách vysokých stromov vôkol ohniska priväzovali

stanové plachty, oštesy, náhradné deky a ostatné vybavenie, ktoré sme už nepotrebovali a zostane tu pre nás do ďalšieho lovu. Ved' prečo sa s tým ťahať, keď sa sem za čas aj tak vrátíme. Na zemi ostalo iba to, čo zajtra ponesieme do osady a deky na prikrytie, aby sme v noci nezmrzli.

Chlapi podľahli veseliu z úspešného lovu o čosi viac ako ja. Čochvíľa niektorý ukrojil z veľkého stehna, ktoré sa pieklo nad tancujúcimi plameňmi. Mastné ústa si zalievali poriadnymi hltmi chutnej pijatiky. Nezazlieval som im to, lov bol úspešnejší ako naposledy.

Keď som si spomenul na ten prvý, ktorého som sa zúčastnil, bolo mi takmer do smiechu. Horda chlapov s palicami, oštepmi a nožmi, sprevádzaná lomozom a krikom, čo sa im dral z úst, sa snažila chytiť a dobiť nebohé zviera. Dolámali mu snád' každú kosť v tele a potrhali vnútornosti tak, že na väčšine mäsa sa nakoniec hostili mrchožrúty. Trocha taktického a streleckého výcviku však spravila svoje.

Zaškvrkalo mi v bruchu, tak som si tiež odrezal kúsok šťavnateho mäsa. Bola to pochúťka. Od včerajšieho večera ležalo naložené v soli a akejsi zmesi miestnych bylín, z ktorých jedna dosť pripomínala presladený cesnak. Samostatne bola odporná, no v mäse sa jej chuť pekne rozložila.

Mladíci medzitým pomaly zliezli zo stromov, aby doplnili rady sprisahancov loveckého ohňa. Karo si prisadol vedľa mňa a oznámil, že všetko je na svojom mieste. Nemusel to ani vysloviť, videl som mu to na očiach, a tak som iba prikývol a podal mu pohár s pálenkou.

„A neprežeň to, chlapče,“ pousmial som sa.

Nakoniec ignoroval moju radu a poriadne si uhol. Títo mladí chlapi boli na pijatiku zvyknutí viac ako ja, pálenku do nich liali skôr než začali mutovať. Neveľmi sa mi to páčilo, no bol to ich zvyk a podľa toho, ako vyzerali muži zhruba môjho veku, nijak

im to neškodilo. Dokonca sa mi zdalo, že im to určitým spôsobom prospieva.

„Hlavne sa najedz. Po ceste budeme na posledných zásobách sušeného mäsa a chlebových placiek a sú to štyri dni chôdze.“

Nalial ešte jeden pohár sebe i mne. Vypili sme si a pridali sa k rovesníkom, ktorí už orezávali stehno, zatiaľ čo chutná mastná šťava stekala do ohňa a ešte viac rozhýbala farebný tanec plameňov.

Mal som toho chlapca rád ako vlastného syna. Možno to bolo aj tým, že som žiadne deti nemal. Vlastne všetkých dedinčanov som si obľúbil ako rodinu. A oni ma do nej aj prijali. Hlavne po tom, ako som pochopil, že domov sa len tak nevrátim.

Vypité poháriky sa začínali hlásiť o slovo a na mňa pomaly padal opar melancholickej nálady. Nenápadne som sa vzdialil, zaľahol pod pripravenú deku a s myšlienkami na ťažkú spiatočnú cestu som zaspal hneď, ako som zatvoril unavené oči.

***

Štvordňový pochod rozpálenou púšťou nie je práve prechádzka po pláži, pri ktorej vám azúrový oceán príjemne omýva chodidlá. S dostatočnými zásobami vody, nejakým jedlom a dobrou fyzickou kondíciou sa však zvládnuť dá. Našťastie nie som žiadna padavka a moji spoločníci boli na tieto výlety viac ako zvyknutí. Tak ako tak, keď sa v diaľke objavila silueta osady, vydýchol som nesmiernou úľavou a skupinou sa začala niest' veselá vrava. Cieľ bol na dosah a nás čakala čerstvá voda, poriadne jedlo a pohodlné postele. Mnohých aj príjemne mäkké objatie ženy.

Domy už naberali jasné kontúry, keď sa mi v hlave rozsvietila výstražná kontrolka. Zastal som a rozpaženými rukami zabrzdil rozradostených mužov za mnou. Prekvapením zmĺkli a priam skameneli.

„Niečo nie je v poriadku,“ šepol som ich smerom.

Dedinčania vedeli, že sa máme vrátiť v tento deň, a tak som ako obvykle čakal, že nás budú vyzerat' aspoň neposedné deti. Tentoraz bolo okolie dediny prázdne.

„Zaláhnite a nevystrukujte hlavy,“ prikázal som tlmeným hlasom. Vymenili si spýtavé pohľady, no keď videli, že som šiel k zemi, poslúchli. „Počkajte, kým nezistím, čo sa deje. A ani slovo,“ naznačil som ukazovákou priloženým na perách. Zhodil som z boľavých pliec ťažký vak a nenápadne vyrazil k osade.

Keď som sa doplazil k prvej chalupe, opretý o stenu som sa zdvihol do pokľaku. Mal som pravdu, v dedine nebolo všetko s kostolným poriadkom. Vzduchom sa niesli slabé vzlyky a jeden štekavý bas, ktorý určite nepatril žiadnemu zo starcov, žien a detí, čo v dedine zostali.

Z puzdra som vytiahol revolver – Colt Python v najdlhšom prevedení. Nezvyčajná zbraň pre človeka ako ja, no sedela mi viac než služobná Beretta, akokoľvek upravená a vylepšená. Python mi proste vyhovoval. Mal poriadnu razanciu a osempalcová hlaveň mi poskytovala lepšiu dostrel. Navyše ho už skoro dve desaťročia nevyrábali, a tak som sa o neho staral ako o nemluvná. Možno by som radšej obetoval jedno oko než Pythona. Stlačil som poistku a nehlučne vyklopil bubienok. Všetkých šesť nábojov .38 Smith & Wesson Special bolo na svojom mieste. Ako inak, nabíjal som po každej streľbe aj čistení. Profesionálna deformácia.

Nenápadne som vykukol spoza rohu, aby som skontroloval situáciu a hlavne videl rozmiestnenie nepriateľa. Bolo ich deväť. Dvaja zorad'ovali dedinčanov a ostatní sedeli na koňoch. Každý mal na konskom chrbte ako vreco zemiakov prehodenú jednu dedinčanku. Rovnako boli obťažené i kone bez jazdcov, ktorí práve poháňali zajatcov smerom k studni. Niečo mi vravelo,

že sa nechystajú uhasiť ich smäd, ale život. Hnali ich na popravu, chystali sa ich utopiť ako štence.

Asi som vyšiel z cviku, lebo šíp, sprevádzaný typickým svistom, ktorý mi preletel len meter vedľa hlavy, ma prekvapil.

„Kurva!“ zabudol som na Kara a jeho mladícku nerozvážnosť. Nič sa však už nedalo robiť, boj začal, i keď nie podľa mojich predstáv.

Chlapec netrafil a šíp skončil neškodne zapichnutý v drevenej konštrukcii studne. „Karo!“ vyziapol som na mladíka. „K zemi, do riti!“

Mal aspoň toľko súdnosti, že ma poslúchol. A v pravý moment, pretože sprška šípov preletela ponad jeho ležiace telo. Tiež si mohol uvedomiť, že proti nemu nestojí jeleň, ktorého ak netrafí, dá sa maximálne na útek. Práve naopak, títo chlapíci neboli žiadne vyplašené stádo, ale lovci.

Nemohol som ich nechať opäť vystreliť. Opustil som relatívne bezpečný roh chatrče a okamžite som dvakrát vypálil. Na rozdiel od Kara, ktorý ostal zavrútaný v piesku, som sa trafil presne a za svojím bohom sa porúčali tí dvaja, čo nesedeli na koňoch. Jeden skončil s dierou v hlave za svoj nápad vytiahnuť na mňa akúsi zakrivenú šablíčku, druhý sa akurát snažil vyskočiť do sedla, no projektil v lýtku mu zmaril plány. Noha mu vypadla zo strmeňa a spadol na zem. Kôň sa zatiaľ splašil, postavil sa na zadné a dorazil lumpovi lýtko kopytom prednej nohy.

Ako som predpokladal, výstrely vyľakali aj kone, na ktorých sedeli jazdci. Síce ich dokázali ako tak skrotiť, no na druhej strane videli, ako rýchlo šli k zemi ich partáci, a tak zaryli päty do slabín už tak ťažko skúšaných zvierat a vyrazili tryskom kadeľahšie. Bol som dobrý strelec, ale na vzdalujúci sa pohyblivý terč nemalo cenu plytvať pištoľovým strelivom. Rýchlo som zabehol do svojej chalupy pre pušku – útočný model FN SCAR-H s optikou a nábojmi ráže 7,62x51 milimetrov. Tento typ zatiaľ používa-